

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

(ВЛАСНИК МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА)

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. ПРЕТПЛАТА СЕ ПОЛАЖЕ У НАПРЕД, И ТО НАЈМАЊЕ ЗА ПОЛА ГОДИНЕ, КОД СВИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ, И ИЗНОСИ: 20 ДИНАРА НА ГОДИНУ ЗА ДРЖАВНА И ОПШТИНСКА НАДЛЕШТВА, А ЗА СВЕ ДРУГЕ ПРЕТПЛАТНИКЕ У ОПШТЕ 12 ДИНАРА ГОДИШЊЕ. ЗА ИНОСТРАНСТВО: ГОДИШЊЕ 24, ПОЛУГОДИШЊЕ 12 ДИНАРА У ЗЛАТУ. ПОЈЕДИНИ БРОЈЕВИ „ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА“ НЕ ПРОДАЈУ СЕ. РУКОПИСИ СЕ НЕ ВРАЋАЈУ.

СТРУЧНИ ДЕО

КРАТКО СУЂЕЊЕ ПО ПИСМЕНИМ ИСПРАВАМА

(НАСТАВАК)

Примивши захтсв туженога да се осудно решење задржи од извршења, суд може доћи, по оцени поднесених доказа, до ових резултата:

а) да поднесеним доказима није утврђен ни један случај из § 455, дакле да нема места задржавању решења од извршења. Тада ће суд решењем одбити туженога од захтева да се решење задржи од извршења, и против таког решења тужени се може жалити Касац. Суду — §§ 456.

б) да је поднесеним доказима тужени доказао да стоји који случај из § 455, дакле да има места да се решење задржи од извршења. Тада ће суд донети решење, да се осудно решење задржава од извршења. С обзиром на то због чега је тужени тражио да се решење задржи од извршења, може и судско решење да се осудно решење задржи од извршења имати разну садржину. Тако:

1) тужени је доказао да је осудно решење издато од ненадлежног суда — тач. 1 § 455. Тада ће суд решењем, којим се осудно решење задржава од извршења, упутити тужитеља да тужбу поднесе надлежном суду, а полиц. власти писати да осудно решење не извршује.

2) тужени је доказао исправом да је тужичево тражење сасвим или одчасти пре изданог решења исплатио — тач. 2 § 455. Тада ће суд у решењу, којим се осудно решење задржава од извршења, изрећи да се тужилац одбија од тражења или да му се досуђује онолико, колико још преостаје, а полиц. власти писати да осудно решење не извршује односно да га изврши у онолико, колико је тужиоцу другим решењем досуђено.

3) тужени је доказао да има места компензацији свога потраживања са оним тужичевим — тач. 3 § 455. Суд ће тада

у решењу, којим се осудно решење задржава од извршења, тужитеља одбити од тражења, ако се потраживање тужичево и тужениково поклапају, дакле сасвим једно за друго пребијају, или је тужениково потраживање веће од тужичевог тако да по извршеној компензацији тужитељ остаје дужан туженику; а ако по извршеној компензацији ипак остаје извесна сума, коју туженик дугује тужиоцу, онда ће туженика осуђити на плаћање те мање суме. У свима овим случајевима суд ће писати и полиц. власти да осудно решење не извршује никако или у онолико само, у колико је туженик другим решењем осуђен.

4) најзад тужени је доказао, да рок тражења, које је осуђен да плати, још није дошао. Онда ће суд у решењу, којим осудно решење задржава од извршења, изрећи да је тужени дужан платити и да ће се полиц. власти писати за извршење тек онда, кад рок плаћања буде прошао — § 388, а одмах да јој се пише да осудно решење за сада не извршује. Наравно да у овом случају по општим правилима о накнади штете, туженик може од тужиоца накнаду штете тражити, ако је буде претрпео због тога, што је тужитељ пре рока издејствовао осудно решење.

У случају тач. 2. тужитељ може, поред грађанске одговорности за накнаду штете туженику, одговарати евентуално и кривично за покушај два пут наплате дуга (тач. 4 § 253 казн. зак.).

У свима случајевима под 1. 2 3 и 4 тужитељ се може на судско решење, којим се осудно решење задржава од извршења, жалити Касац. Суду.

Ово што смо досада рекли важи за случај кад је осудно решење донесено по *јавној исправи*. Али по § 458 то исто важи и онда, кад је оно по *приватној исправи* донесено. У § 458 вели се „тужени се може одбранити ако има узрока изложених у 1., 2., 3., и 4. тачки § 455.“ Према томе тужени, који са разлога изнесених у тач. 1., 2, 3 и 4 § 455, мисли да осудно решење може да се задржи од извршења, поступиће, кад тражи да се решење задржи од извршења, онако

како је горе под б) казано, и то у року, који му је у осудном решењу остављен за извршење обвезе (§ 457.)¹⁾ Исто ће тако и суд по овом захтеву поступити онако, како је горе под б) 1, 2, 3 и 4. казано²⁾

¹⁾ Кад је у § 454 казано изрично, да се меничном дужнику за испуњење обвезе осудним решењем неће остављати дужи рок од три дана, онда дужник у року ова три дана, по пријему осудног решења, може тражити да се оно задржи од извршења. То значе речи у § 455 „тужени у течају овог рока...“ Према томе по мом мишљењу нису основани разлози Касац. Суда од 9. II. 1908 Бр. 951., по којима се за осудно решење, донесено по меници, може задржање од извршења тражити у року, који се по првој ал. § 454 оставља дужнику за испуњење обвезе по јавној исправи.

²⁾ Може се истаћи питање о томе, како се има разумети одреба § 458: „Тужени се може одбранити...“ Како се то може осуђени по приватној исправи одбранити, кад стоје узроци из тач. 1, 2, 3 и 4 § 455? Хоће ли он тражити да се са ових разлога осудно решење задржи од извршења код суда, који је решење донео, или се може жалити Касац. Суду, рачунајући да ал. 3 § 454 о забрани жалбе туженом важи само за јавне исправе, па да овај онда нареди редовно суђење? Ја мислим да је правилно оно прво мишљење, и да се забрана жалбе односи и на осуђене по приватној исправи. Друго је питање: кад осуђени тражи задржавање осудног решења од извршења са разлога и доказа из § 455, хоће ли онда суд одмах задржати само осудно решење од извршења, и одредити рочиште за редовно суђење, или ће суд приступити, евентуално, према поднесеним доказима и *преимачењу* осудног решења у смислу § 456 (на пр. тужени је поднео признаницу поверљиво да је облигациони дуг, на чије плаћање осуђен, исплатио, хоће ли сада суд у решењу, којим је осудно решење задржао од извршења, *одбити* тужиоца од тражења, дакле ослободити дужника?). По овом питању има једна одлука Касац. Суда од 14. VI. 1910 Бр. 7629, којом је изречено, да суд у овим случајевима не треба да *преимачује* своје осудно решење, него само да га задржи од извршења и по већ постојећој тужби да одреди рочиште, оснивајући то своје мишљење на томе, што држи да се § 456 тиче само осудних решења донесених по јавним исправама. Ја се не бих могао с овим мишљењем сложити. Јер у § 458 стоји, да ће се осуђени по приватној исправи моћи одбранити, ако има узрока изложених у 1, 2, 3 и 4 тач. § 455. Како се пак он може одбранити? Другачије него онако, како се брани и осуђени по јавној исправи? Упућујући у § 458 осуђенога, да се може одбранити по § 455, законодавац није хтео друго ни одређивати, него да се осуђени брани по § 456; онако исто дакле, како се брани осуђени по јавној исправи. Против таког решења, којим се осудно решење по приватној исправи у смислу § 456 преиначава, може се тужилац жалити Касац. Суду, и у жалби тврдити, да није имало места преиначавати осудно решење, и по тој жалби онда може Касац. Суд наредити редовно суђење.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

са том разликом, што суд нема разлога да пише полиц. власти да се решење задржи од извршења, јер по службеној дужности полиц. власти се и не пише да осудно решење по приватној исправи извршује.

Међу тим осуђени по *приватној исправи* може тражити да се решење задржи од извршења, поред разлога из § 455, и онда, кад докаже да исправа није онаква, како прописују §§ 449 и 454 (в. § 458). У овом случају треба ствар тако разумети, да тужени *другим исправама* докаже, да не стоји оно, што се из исправе, коју је тужилац поднео и на основу које је изречено осудно решење, види: на пр. да тужитељ има јасно право а тужени дужност, или да ни тужитељ није своју обвезу према туженом испунио, или да тражбина није законом путем прешла на тужиоца (§ 454). Ако тужени са својим доказима код суда успе, онда ће суд решење задржати од извршења, и по постојећој тужби тужитеља одредити рочиште за редовно извињање. То ће исто учинити суд и онда, кад после издатог осудног решења, било по приватној било по јавној исправи, сазна да кратком поступку није било м ста за то, што стоји који случај из § 452. За ово није потребно да баш тужени то од суда захтева,¹⁾ него ће суд по званичној дужности наредити редовно суђење²⁾.

Најзад задржавање осудног решења од извршења и наређивања редовног суђења бива и у случају, кад се тужени у течају рока, остављеног му за извршење осудног решења, код суда изјасни да исправу, по којој је осуђен, било јавну било приватну, не признаје за истиниту. В. § 459.

Др. Д. Аранђеловић.

УБИСТВА

(НАСТАВАК)

Трагови крви на опраном рубљу и штофовима.

Дешава се често, да убице перу рубље и одело које су носили у моменту извршења злочина да би уништили трагове крви које се на њима налазе. За истрагу је врло важно да се на овом оделу открију трагови крви. Ако се голим оком може констатовати место на коме су били крвни трагови, хемијска анализа у стању је да да позитивни резултат. На опраном рубљу ови трагови

изгледају жућкасто-бели на белој основи. Али ако се голим оком не могу констатовати места на којима су били крвни трагови, а претпоставка је да их има, од хемијске анализе може се очекивати непоуздан резултат. У овим случајевима потребно је умочити целокупно осумњичено рубље у какву течност за растварање, н. пр. воду, а потом га извадити и у употребљеној течности тражити типичну реакцију крви. Ове манипулације захтевају много времена, а и шанси неуспеха увећавају се са количином употребљене течности. С тога је много боље да се сумњива места на рубљу и оделу изнађу помоћу фотографије, и да се после само ова места подвргавају хемијској анализи; овим се ниуколико не ризикује губитак материјала, а и успех анализе је осигуран.

Да би се трагови крви на опраном рубљу открили фотографским путем, треба ово раширити и метнути у рам за фотографисање који треба да је осветљен јаком светлошћу у подједнакој мери. Пошто су места на којима се налазе остаци крвних трагова жућа од боје рубља на коме су — али ипак не толико жућа да би се могла видети голим оком — треба се послужити плавим филтром. Остаци трагова крви показале се на негативу много јаснији од остале површине фотографисаног објекта. Овај контраст може се још више увећавати помоћу познатих метода за појачавање контраста.

Истраживање крвних трагова на материјалама угасите боје много је теже, али се ипак и овде могу добити одлични резултати. Плав филтр у овим случајевима замењује са жутим, а обичне фотографске плоче плочама ортохроматичним. Нарочите тешкоће појављују се код материје црвено-угасите и угасито црне. За фотографисање ових материја треба употребити црвени филтр и панхроматичне плоче уз веома јако осветљење.

Пошто су сумњиви крвни трагови локализовани помоћу фотографије, треба одсећи место на коме се они налазе и исећи ткиво на ситне делове, који се потом међу у малу количину дестилисане и мало загрејане воде. Помоћу дужег загревања могућно је извући сву крв из ткива, после чега добивену течност треба процедити, испарити је готово до сувоће, а остатак пренети, помоћу стаклене цеви, на микроскопску таблу где воду треба потпуно испарити. Хемијска истраживања треба вршити по већ описаној реакцији професора Стрзивовског.

Помињемо овом приликом, да злочинци ниже друштвене класе, а нарочито сељаци, показују крајњу немарљивост у погледу отклањања трагови крви са одела. Врло су ретки случајеви у којима злочинац продужује носити своју крваву кошуљу или свој крвави капут неопране. Он пре брије бркове да га не би познали него што мења крваво одело.

Ако је констатована крвна природа мрља, треба још одредити порекло констатоване крви, јер она може произла-

зити исто тако од животиње као и од човека. За ово одређивање ми притежавамо од 1901. год. потпуно сигурну методу у серодиагнози. Већ поменути лозански професор Стрзивовски поводом овог вели у својој изврсној књизи *Нормална и Патолошка Биохемија*:

Једна од најинтересантнијих победа у домени анималне биохемије јесте, несумњиво, серодиагноза или одређивање порекла крви. Ова нова метода, која је резултат многобројних испитивања, датира се, у ствари, од 1901. год. Раније, пре ове методе, вештак, који је испитивао крв са судско-медицинског гледишта, могао је одговорити само на ова два питања: „Има ли крви?“ и „Да ли испитивана крв произлази од сисавца?“

Што се тиче главног питања, које је правосуђе врло често постављало: „Је ли то крв људска?“, оно је потпуно решено тек од 1901. год. када су Улени, а после њега Васерман и Шице истакли следећи факт:

Кад се једној животињи (н. пр. зецу) убризга крв животиње друге врсте, серум прве задобија моћ растварања према серуму друге. Тако зец, који је убризган крвним серумом пса, даје серум који раствара само албумин у крви пса или курјака. Други зец, коме би био убризган серум човечје крви, дао би серум који би могао произвести растварање само у крви која би произлазила од човека.

Захваљујући овим позитивним резултатима, могућно је данас показати са апсолутном извесношћу да ли извесна сумњива крвна мрља произлази од човека или ког другог сисара.

Замислимо једну серију од 4 зеча којима је сваког трећег или четвртог дана уштрицавано под кожу, или још боље у крајњу вену уха, 3 до 4 с. с. одређеног серума:

Зец № 1. Зец № 2. Зец № 3. Зец № 4.

Порекло убризганог серума: човечји крвави свињски коњски

После више инјекција (5 до 19 највише), серум зечева показиваће јаку моћ растварања, па с тога се животиње могу жртвовати и серум сваке од њих поаособ скупити. Растварајући у физиолошком раствору 5 до 10 с. с. (Hall. 8·5⁰/₁₀₀) мрљу од крви човечје — за коју оптужени тврди да је од животиње — и додајући на сваки 1 с. с. бистрог раствора по 0·1 с. с. од серума зеча № 4. неће се показати апсолутно никаква акција. Исто ће овако бити и са серумом зечева 2 и 3. Једино серум зеча № 1 произвође одмах реакцију растварања, јер раствори, који су образовани у телу зеча, имају утицаја једино на серум човечји.

Облици крвних трагова.

Облици крвних трагова веома су разни према томе да ли је се индивидуа кретала или одмарала за време док је губила крв, као и према нагибу површине на коју је крв падала.

Ако крв пада на потпуно хоризонталну површину, и ако је део тела из кога она цури непомичан, крвна мрља узима потпуно сферичан облик. Ако крв

¹⁾ Ма да је најприродније да иницијатива потекне од стране туженика, кога се ствар највише тиче, јер суд ће тешко сам о томе случају сазнати.

²⁾ И кад осуђени на плаћање туженик, било по јавној било по приватној исправи, учини приговор застарелости дуга и по том основу затражи задржавање осудног решења од извршења, суд ће то одобрити и одредити рочиште за редовно суђење. Овај разлог задржавању осудног решења од извршења није истина споменут ни у § 455 ни у § 458, али тако има да буде по аналогији из § 459. На том гледишту стоји Касацциони Суд, в. Никетић, кол § 455, олука од 3 јуна 1896 Бр. 8633.

пада са извесне висине, један њен део одскаче при паду, у вис, и при поновном паду образује мале мехуриће око сферичног центра. Величина ових мехурића сразмерна је висини са које крв пада, количини пале крви и већој или мањој отпорности површине на коју је пала.

На порозној површини (стари похабан патос, хартија за упијање мастила, земља и т. д.), контуре сферичних крвних мрља постају више или мање зупчасте услед папиларне атракције оних делова ове површине који окружују крвне трагове.

Ако је део тела из кога је текла крв био у покрету, крвне капљице имају дугуљаст облик, који је толико дугуљастости у колико је покрет био већи. Оне се на крају крајева појављују као веома дугуљасте кошчице са танким продужењем, чија дужина варира према количини истекле крви и брзини покрета. Ово издужење окружено је са стране крвним мехурићима. Пошто је у пракси утврђено да се код трагова крви најдужа осовина увек налази у правцу покрета, а тако исто и бочни крвни мехурићи, могућно је следовати пут лица од кога је крв истекла. Да би издуженост крвних трагова могла бити јасно окарактерисана, крв мора падати са веће висине, а део тела из кога она цури мора бити у јачем покрету.

Капље крви које би косо падале на зид и т. д. имаће такође дугуљаст облик са крвним мехурићима са стране; ови мехурићи и најдужа осовина означају правац. Међутим, ако је количина крви релативно знатна, крв се скупља близу ниже ивице површине на којој је и, покривајући се закону теже, цури, кап по кап, право ка земљи.

Облик крвних локви такође је интересантан за изучавање механизма убиства. Тако н. пр. крв која цури из ране са главе жртве, која је пала на земљу, иде увек нагибом земљишта. Међутим, после кратког времена она се при врху пута згушњава и зауставља, препречујући на овај начин пут оној крви која још није згуснута. Ова друга крв нагомилала се и такође згушњава мало по мало. На овај начин постаје локва, која је најужа у самом почетку. Ако је количина истекле крви знатна она ће, спречена да иде нагибом земљишта, окружити врх локве. Овако исто биће и онда ако је земљиште потпуно равно.

Облик и изглед крвних локви на земљишту или око жртве допуштају често да се утврди: да ли је жртва убијена једним ударцем или је покушала да се брани и да устане пошто је већ била пала на земљу.

Пошто је изучавање облика крвних локви и мрља врло важно за истрагу, јер може пружити драгоцену обавештења о механизму злочина, потребно је да овај облик увек буде фиксиран помоћу фотографије. Сам положај крвних трагова треба да буде прецизиран на кроки-у и означен на фотографијама општег изгледа места злочина.

Стране материје у траговима крви.

Нарочита брижљивост потребна је за одређивање природе страних материја у крви, које могу бити: длаке од косо, браде или бркова, делови костију, мозга, чиоде за косу и т. д. Присуство можданих материја у траговима крви показује одмах природу крви. Важност ове констатације по истрагу најбоље је илустрована у добро познатом случају који помиње Лиман. Један притвореник убио је свога тамничара. Убица се бранио да је ово убиство извршио у нужној одбрани, јер га је, вели, убијени напао у моменту кад је хтео извршити бегство у једном ходнику. По извршеном убиству жртву је, вели, пренео у њен кревет. Једна мала локва крви на дрвету од кревета, помещана са нешто мало мождано материје, доказала је, међутим, да је тамничар био убијен у свом кревету.

Положај крвних трагова.

Положај крвних трагова такође је врло важан по истрагу, јер у извесним случајевима може послужити иследнику за оријентисање још у самом почетку истраге.

Ако крв проистиче од жртве, обично се налази на патосу, зидовима, намештају и у опште свуда где се жртва налазила. Не треба заборавити, кад је у питању крв на зиду, да крвни мехурови обично произлазе од рана из артерија, из којих крв шиба млазевима, док из вена тече полако.

Крв, коју убица остави на разним предметима произлази од жртве, изузимајући случајеве кад је он сам рањен, што врло ретко бива. Обично убица умрља жртвином крвљу своје руке и своје одело. Ако је убица сељак или простији човек, трагови ове крви могу се наћи на доњим ивицама стола — јер лица која припадају нижој друштвеној класи имају обичај да на овај начин отиру руке — за тим испод фијока које су без алке или думета за извлачење, на квакама од врата и т. д. Ако је одело натопљено већом количином крви, ова ће са њега капати на земљу, образујући сферичне или дугуљасте мрље према јачини покрета.

Чишћења ноктију окривљеног.

Не треба никад пренебрегнути испитивање материја, које се налазе испод ноктију осумњичених за убиства. Познато је да људи из народа, који мало полажу на захтеве модерне тоалете, не воде много рачуна о својим ноктима, те с тога им ретко кад пада на памет да, перући крваве руке, очисте у исти мах и нокте, т. ј. да поваде материје које су испод њих запале. Ако би се, дакле, одмах по извршеном убиству осумњичила каква индивидуа из ниже друштвене класе, која је своје руке могла окрвавити крвљу жртвином, доста је вероватно да ће се у материји испод њених ноктију наћи трагови крви помоћу описане реакције. Разумо се већ, да овај налазак не би био потпун доказ о кривици осумњиченог, али би сачињавао врло јак основ подозрења. Помињемо, да и сама операција чишћења ноктију може понекад силно

утицати на окривљеног и побудити га на признање кривице. У нашој пракси имали смо једно убиство, које је било извршено задављивањем. Убица је завукао у грло жртвину своја два прста и задавио је. За ово убиство био је ухапшен један земљоделец као посве сумњив. У друштву са судским лекаром испитивали смо у затвору његово тело, а нарочито његово руке, у нади да ћемо наћи трагове борбе. За време овог испитивања он је био потпуно миран, али кад смо почели да му чистимо нокте, опазили смо да му руке дрхте. Видећи, по овоме, да је готов да призна злочин, вратили смо се, по извршеној операцији, у његову ћелију са једним инспектором сигурности, и нашли смо га стропоштаног на кревету. Одмах је отпочео признавати извршени злочин изјављујући у почетку: „Пошто је то тако, ја претпостављам да кажем истину.“

(СВРШИЋЕ СЕ)

МЕЂУНАРОДНИ РЕЧНИК ЛИЧНОГ ОПИСА

D-r Jcard

Поводом многобројних радова које смо публиковали о будућој организацији међународног одељења за судску идентификацију, више њих предложили су нам да редигујемо међународни речник за достављање личног описа према нашој методи *шифроване формуле*. Свршивши овај посао, сматрали смо за дужност да га, пре публиковања, поднесемо на преглед и оцену најстручнијим учитељима у овој материји. Сви они нашли су, да је наша метода *проста и практична*, а наш речник *логичан и саособан* за употребу. Задовољили смо се да овде наведемо мишљење Ј. Вучетића, чувеног покретача дактилоскопске методе назване његовим именом:

— Пре свега — вели он — сматрам за дужност да Вам упутим моја најсрдачнија честитања због Вашег рада, а уверен сам да ћете примити још и многа друга чим он буде публикован. Ја сам, тачку по тачку, студирао и анализирао партије из којих је састављена шифрована формула и, имајући у виду незгоде које се у пракси могу појавити, *уверен сам да се није могло измислити ништа боље за утврђивање и телеграфско достављање особених знакова*. Пошто Вам рад одговара најбољим практичним условима, држим да смем унапред изјавити, да ће он свуда наићи на одличан пријем. Ви га, дакле, слободно можете предати јавности. Ја Вас лично молим да то учините, јер сам уверен да ће он бити од великог научног интереса за све оне који су се, као Ви, посветили изучавању ово материје.

Опис методе и њена примена на лично описивање.

У методи коју предлагемо, свака особина (својство, каквоћа) изражена је конвенционално бројем који је састављен из две цифре. Бројеви, који изражавају особине, почињу од 01 или 10 и иду до 99.

Део (тела) на који се односи изражена особина такође је означен бројем састављеним из две цифре, почињући од 01 или 10 до 99. Овај последњи број, који означаје део тела, пише се увек *прва*, а разликује се од броја који изражава особину по једној малој цртици (—), која му претходи; он упућује на партију у општем речнику, у којој су цифрама представљене све особине које спадају у ову партију. Тако бројеви 10, 18, 21, којима претходи цртица (—10, —18, —21), означају партије: —10, —18, и —21 у општем речнику.

Илази из овога, да се по нашој методи могу у цифрама изразити 9801 особина, пошто у речнику можемо имати 99 партија, од којих свака садржи 99 особина. Овај број више је но довољан за све потребе и једног најразгранатијег одељења за идентификацију; он се, у осталом, може, као што ћемо доцније видети, удвостручити, па и утростручити, сасвим простим мењањем знакова пред бројевима који означају партије општег речника.

Према правилима која смо изложили, да би се у цифрама изразиле особине једног дела тела, треба наћи одговарајућу партију у општем делу речника, која је обележена истом цртом као и део тела који се описује, и која садржи бројеве за означавање свију особина које се могу констатовати на овом делу тела. Претпоставимо, примера ради, да треба изразити у цифрама овај опис: *основа носа веома уздигнута, висина носа доста мала, ширина носа врло велика, крај носа раздељен*. Све особине носа груписане су у општем речнику у партији —11. Заменјивањем исписаних речи цифрама које им у овој партији одговарају, добиће се формула: —1139466483.

За противну операцију, т. ј. за дешифрирање шифроване формуле, треба опет у општем речнику наћи партију која означава део тела — а која је обележена групом двеју цифара пред којима је цртица — и у овој партији, а према двоцифреним бројевима исписане формуле, наћи одговарајуће особине. Тако н. пр. да би се дешифрирала формула: 1120405593 треба узети партију —11 и наћи у њој замене цифара: 20, 40, 55 и 93 па ће се добити овај опис: *леђа носа права, основа носа хоризонтална, исцупченост носа прилично велика, преграда носа затворена*.

Изразити особине конвенционалним двоцифреним бројевима, и означити делове тела на које се ове особине односе другим конвенционалним, опет двоцифреним бројевима којима претходи једна цртица, а који упућују на одговарајуће партије у општем речнику, — јесу два основна правила нове методе коју предлагемо за шифрирање живих слика и редиговање међународног речника личног описа.

Из примене ових двају правила излази, да у шифрованој формули све групе двоцифрених бројева између две цртице изражавају особине и односе се на исти део тела; овај део означен је првом двоцифреном групом којој претходи цртица,

док су особине означене групама двоцифрених бројева које за њом долазе. Добијена формула садржи, дакле, увек *царан* број цифара, раздељен у групе од по две цифре. Две двоцифрене групе, или четири цифре између двеју цртица, представљају, дакле, *орган* (прва група), од кога се узима само једна *особина* (друга група). Три двоцифрене групе, или шест цифара, представљају *орган* (прва група) са двома особинама (друга и трећа група). Четири двоцифрене групе, или осам цифара, представљају *орган* (прва група) са три особине (друга, трећа и четврта група) и т. д. Свака забуна, која би због овога могла наступити, отклоњена је употребом цртица.

Пошто се доба старости и висина стаса изражавају цифрама у живим сликама, то их нисмо унели у општи речник, већ их означајемо истим цифрама као и код живих слика. Ове цифре, којих има пет на броју (две за доба старости и три за висину стаса) стављају се у почетку формуле. Ако је реч о женском лицу, формула почиње са нулом.

Примена методе на описивање особених знакова.

Велико преимућство наше методе у томе је што се она, са истом лакоћом, може применити и на шифрирање *особених знакова*. Шифрирање ово бива по истом принципу као и код живих слика, изузев неколико малих модификација које ћемо означити.

Прилично описивања једног особеног знака треба означити његов изглед, затим његов правац, облик, порекло, његову боју и остале интересантне особине које би притежавао. Поред овога, потребно је још означити, и то *врло тачно*, и његово место.

Сваком особеном знаку посвећена је нарочита партија у општем речнику, која са одговарајућим јој бројевима даје све особине које би могле бити нађене на сваком особеном знаку разне природе. Тако, постоји једна партија за *белеге* и *ожилке*, за *младеже* и остале *шигментарне белеге*, за *тетовиране знаке*, за *професионалне знаке*, за *деформације патолошке природе* и т. д.

Друге партије посвећене су *локализовању* особених знакова, и дају бројеве који служе за означавање разних делова једног органа или региона на коме би се могао налазити особени знак. За сваки орган или регион постоји по једна партија.

Партије за локализовање обележене су знаком крста (+); оне се, дакле, јасно разликују од партија посвећених карактерима и особним знацима, пошто су ове обележене цртицом (—).

Начин локализовања, који смо усвојили за редакцију наших партија, варира према региону или органу. При свем овом, место особеног знака увек се посматра према односима овога са појединим утврђеним тачкама у региону или на органу. Начин поступања, нарочито код површина, састојаће се најчешће у одређивању места особеног знака на органу или у региону онако исто као што се одређује место једне вароши на географ-

ској карти. Ово место у истини је одређено пресеком двеју координата: једне хоризонталне а друге вертикалне, од којих прва представља *ширину*, а друга *дужину*. Према овоме, *ширина* је представљена хоризонталном линијом између две утврђене тачке, које су изабране на органу или у региону у правцу висине (н. пр. раме, лакат, чланак руке за горње удове); *дужина* (вертикална линија) представљена је линијом медијаном сваког органа или региона. Под *линијом медијаном* ми подразумевамо линију геометријски вертикалну која, пролазећи кроз средину органа или региона, дели овај на две симетричне половине. Ако орган или регион имају више страна и више ивица, линија медијана може се посматрати на свакој страни и на свакој ивици.

Да се партије локализовања не би много преоптерећавале утврђено је, да локализације особених знакова на ма којој страни или секцији једног дела тела (ампутација, укоченост, угануће, артритис итд.), буду изражене као да се особени знак налази на антеријорној (предњој) страни органа. Тако н. пр. *опис*: *десни мали прст ампутан на другом зглобу у правом пресеку, биће преведен: мали прст ампутан у нишоу другог зглоба, страна антеријорна — 3980 + 3114*.

У случајевима, у којима су особени знаци праћени димензијама, које су изражене у сантиметрима, ове димензије претварају се у милиметре да би се избегли децимали, а и ради лакоће у раду. Број, који их изражава, ставља се између две заграде, и пише после бројева који изражавају особине особених знакова. Према овоме; особени знак: *белега у облику праве линије, правца косог и мало унутрашњег, од оштрог оруђа, дугачка 2 см. 50*, биће изражена овом формулом: — 461557 (25).

Ако има две димензије (дужина и ширина), поступа се на исти начин, само што се цифре димензија растављају косом цртицом (/) као н. пр.: *белега елипсоидна од тупог оруђа, дугачка 5 см. 50, широка 3 см. 50* — — 4636 (55) 35).

На случај да је локализација, ради веће прецизности, праћена бројем који означаје дистанцију од утврђене тачке, треба поступити онако исто као и приликом означања димензија особених знакова. Димензија ће, дакле, бити претворена у милиметре, а број, којим ће се она изразити, ставиће се између две заграде и написати после броја који се односи на место особеног знака. Тако н. пр. локализација особеног знака на предњој страни малог трбуха, за 3 см. 50 испод пупка и за 4 см. у лево од медијане, биће представљена овом формулом: + 1715 (35) 62 (40).

Цифре између заграда означају, дакле, у милиметрима *димензије* и *дистанције*, према томе да ли су стављене после прве групе која изражава опис особеног знака и којој претходи цртица (—), или после друге групе цифара које означају локализацију овог истог знака и којима претходи знак крста (+). У првом случају цифре између заграда означају димензије (дужину или ширину особеног знака, или

и једну и другу у исти мах), а у другом случају дистанцију овог знака од утврђене тачке (дистанција изнад или испод, у десно или у лево од особеног знака).
Из свега што смо до сада казали о нашој методи излази, да су партије у општем речнику подељене у три категорије:

1. Партије за карактере својствене сваком органу или региону (чело, нос, усне, уста, брада итд.). Има их 20 на броју, и иду од партије — 10 до партије — 45.

2. Партије за особене знаке које је потребно локализовати (белеге, ожиљци, младежи, тетовирани знаци итд.). Има их 6 на броју (партије 46—53), и

3. Партије за локализације на сваком органу и у сваком региону (глава, труп, горњи удови итд.). Има их 15 на броју, и иду од партије — 10 до партије + 56.

Archives d' Anthropologie Criminelle, № 224—225/1912.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ

(НАСТАВАК)

Грбавка је мислила да ћу јој ја учинити какву изјаву; румен јој пође уз лице, а поглед јој поста живљи. Ја наставим.

— Ви ћете се без сумње зачудити, како то да човек мојих година може бити залубљен као неко у двадесетој.

— А, па ви сте још здрав, рече ми љубазна грбавка, коју ја нисам хтео дуго да одржавам у заблуди.

— Здрав сам, доиста, рекнем, али није реч о томе. Ви знате да у Паризу има људи и жена који живе заједно а нису венчани.

— За какву ви мене сматрате, господине, кад ми такав предлог чините? повика грбавка не чекајући да завршим реченицу. Дође ми смешно.

— Нисам дошао да вам чиним предлоге, одговорим, него желим да имате доброту дати ми нека обавештења о мојој младој жени, која како су ми рекли, станује у овој кући, са једним господином који се представља као њен муж.

— Не познајем их, рече суво грбава. Ја јој тад опишем тачно Фосарда и госпођицу Тоно, његову љубавницу.

— А знам, каже она; један човек нашег раста, и скоро ваше развијености, тридесет до тридесет и две године, леп човек, а госпођа црномањасто чељаде, са лепим очима, белим зубима, велика уста, дивне обрве, мали брчићи, нос прћаст, и по свему изгледа умиљато и скромно. Они су овде становали али су се иселили пре неки дан.

Замолим је да ми да њихову адресу и кад ми рече да је не зна замолим је плачући да ми помогне наћи несрећно створење које још волим и ако ме је неверило. Шваља беше тронута до суза а ја сам је све више подбадао: »Ах, њено

неверство ће ме натерати да се убијем; смилујте се на једног сиротог мужа, ја вас преклињем! Кажите ми где су се склонили, даћу вам више него живот!

Грбавке су сажаливе, а још муж је у њиховим очима једно неоцењено благо, и, ма да га немају, оне не појме како жена може бити неверна; тако, моја грбавка сматраше прељубу, као нешто ужасно. Она ме жаљаше свесрдно и рече ми да жели да ми помогне. За несрећу, додаде она, њих су преселили носачи из неког другог кварта и савршено не знам куд су се одселили, али могли би да питате сопственика⁴. Добра воља ове жене беше доказана; одем да питам сопственика, али, све што ми је он могао рећи, било је да је њему кирија плаћена и да не зна ништа више.

И сад, кад сам знао стари стан Фосардов, нисам баш ништа био одмакао, али ипак нисам хтео напуштати посао док не исцрпем сва средства. Носачи једног кварта обично се познају са носачима из другог кварта: запитам оне из улице П-ти-Каро, пошто сам се и њима представио као преварен муж, и један од њих ми каза за једног њиховог друга који је са осталима селио мога противника.

Нађем тога носача и испричам му моју »невољу«, он ме саслуша, али то је био неки лупеж, који је хтео да се користи. Направим се да то не примећујем и за награду што ми је обећао да ме сутра одведе на место где се Фосард преселио, дам му две петодинарке, које он потроши одмах. Кад смо се то први пут видели био је трећи дан Божића (27. децембар) требали смо састати понова 28. децембра. Ја сам дошао на састанак на време, а и носач, кога сам већ надзиравао агентима, дође. Неколико петодинараца пређоше из моје кесе у његову, платио сам и ручак, и најзад он се реши да пођемо. Кад дођосмо пред једну лепу кућу на углу улице Дифо и Сент-оноре, он ми рече: »то је њихова кућа; хајдмо прво код винара да питамо седе ли још ту«. Хтео је да га још частим: нисам га одбио и уђемо. Испразнисмо заједно једну флашу и ја пођем сигуран да ћу најзад наћи легало моје назови супруге и њеног заводника. Вођ ми није више требао и отпустим га захваљујући му веома, и да бих био сигуран да ме, у намери да се и од друге стране користи, не изда, наредим агентима да га прате, нарочито да га спрече да се не врати винару. Колико се сећам он је ради боље безбедности метнут у *хладовину*. У оно време није се много ни од чега зазирао; у осталом то је хашпење било сасвим оправдано. »Пријатељу, кажем му ја, ја сам у полицији оставио пет стотина динара да се изда као награда ономе ко нађе моју жену. Та сума припада вама и ја ћу вам дати једно мало писмо да би је могли дићи⁴. Дам му доиста једно писманце за г. Ханри-а. »Водите господина у сандук, нареди овај писару, а сандук беше соба Силвестрова, т. ј. затвор у коме је мој носач имао довољно времена да сања о радости.

Нисам био још сигуран да је баш Фосардов стан, тај што ми је показан. Ме-

ђутим известим власт о ономе што сам дотле урадио и одмах ми послаше одлуку за хашпење ако до тога дође. Тад се богаташ из Маре-а промени одмах у угљара и у оделу у коме ме не би познали ни чиновници из Управе, који су ме најчешће виђали, почео сам испитивати земљиште на коме сам имао радити.

Пријатељи Фосардови, а то ће рећи његови оптуживачи, били су препоручили да се агентима који ће га хватати, каже да он увек код себе има нож и пиштоље од којих један пар носи завијен у једну батистену мараму и држи стално у руци; то је агенте приморавало да буду пажљиви. У осталом гледајући на карактер Фосардов, за њега није ништа, да би се извукао из једне осуде горе него смрт, извршити убиство. И ја сам желео сам да се ради тако да не буде жртава и учини ми се да је најзгодније, да би се опасност умањила, да се договорим са винарским трговцем коме је Фосард био кирајџија. Тај трговац беше неки поштен човек, али полиција је имала тако рђав глас да није било лако навести поштене људе да јој помажу. Намислим да га придобијем предочавајући му његову личну добит. Већ сам два пута био код њега, на два разна начина прерушен, и за то време сам могао добро да упознам место и да се упознам са особљем радње. Дођем, најзад, у моме обичном оделу и кажем газди да бих имао да с њим разговарам насамо. Уђосмо у једно сопче и ту му кажем од прилике ово: Мене су одредили од стране полиције да вам јавим, да ћете бити покрадени. Лопов, који је то спремио и који ће може бити лично учествовати, станује у вашој кући. Жена која живи с њим, долазћи у ваш дућан да разговара са вашом женом, успела је да узме отисак од кључанице на вратима на која треба ући. Све је предвиђено: федер на тим вратима што везује звонце, које би вам јавило улазак, биће исечен маказама још док су врата отшкринута. А кад уђе улетеће у вашу собу и, ако ма и најмање посумњају да ћете се пробудити, онда, пошто имате посла са једним страшним разбојником, немам потребе да вам излажем остало. — Побјеће нас, рече винар уплашен и звонку одмах жену да јој каже новост. »Ето, драга моја, па верујте и даље свету! Ова госпођа Хазар, Бог нек јој плати! Зар она да нам скрха врат? Још ове ноћи треба да нас покољу! — Не, не, спавајте мирно прихватим ја; није ноћас, не би имали велики приход, причекаће они да прођу »Три Краља«. Али ако умете ћутати и ако пристанете да ми помогнете, све ће испасти друкчије«.

Госпођа Хазар беше госпођица Тоно и носила је ово име пошто је Фосард једино под њим био познат у кући. Придобијем трговца и његову жену те позваше све кирајџије и ја им изложим мој план тако марљиво као и обично. Не треба питати да ли су сви били готови да ми помогну. Уговорисмо, да бих могао прво видети Фосадра а после вребати прилику да га ухватим, да се сакријем у једну малу собицу на дну басемака.

29. децембра, рано изјутра, ја се наместим у мојој стражари. Било је врло

хладно, а чекати се морало дуго. Непомичан и са оком на једној рупи направљеној на вратима имао сам издржати зиму, што је у толико било теже што није било ватре. Најзад око три сата он изиђе; пођем за њим: јесте, баш он; дотле сам све имао неку сумњу. Уверен тако да је он, хтео сам одмах да извршим наредбу, али агент, који је са мном ишао, рече, да је видео страшни пиштољ и да бих то проверио пожурих, пређем Фосадра и враћајући се натраг, уверио сам се, на жалост, да се агент није преварио. Покушати хапшење било је излагати се опасности а може бити не би ни било успеха. Решим се дакле да га за сад оставимо, и сећајући се обећања, да не пустим Фосадра даље од првог јануара, налазио сам као умесно ово одлагање, а дотле, разуме се, нисам смео прекидати бдење.

31. децембра, у 11. сати, у вече кад је све било предузето Фосард се врати; није ништа сумњао и попе се уз степенице певушоћи. После двадесет минута угањена светлост казиваше да је легао: сто zgodног часа! помислим. Комесар и жандарми чекали су у близини да их позовем; они уђоше без ларме и одмах отпоче договор о начину како да Фосадра ухватимо, а да нико не буде рањен или убијен, јер смо били тврдо уверени да ће се овај разбојник бранити одлучно.

Прва ми је мисао била да не радимо док не сване. Био сам извештен да Фосардова љубавница силази врло рано да купи млеко; могли би ухватити њу, одузети јој кључ и изненадно ући у собу њеног љубавника; али, зар се не могаше десити да, противно обичају, он изиђе први? Размишљање о томе наведе ме да смислим други начин.

Винарева жена имаћаше код себе једног нећака, једно дете од десет година, доста паметно за његове године, и амишно да дође до пара. Обећам му награду под условом, да под изговором да му је тетка болесна иде да иште од г-ђе Хазар мало колоњске воде. Научим га како да ради и кад сам видео да уме то извести пошљем га да одигра своју улогу. Наредим да се сви моји људи изују, то и сам урадим, да нас не би чули кад се пењемо. Дечко беше у кошуљи; зазвони али нико не одговори; зазвони понова. »Ко је?« чу се. — Ја сам, госпођо Хазар. Луј; тетка је болесна и моли да јој дате мало колоњске воде; умреће, спремили смо свећу.«

Врата се отворише, али тек што Тоно беше изашла два жандарма је одвукоше, заушавив јој уста једном марамом. У истом тренутку, брже него што лав скаче на своју жртву, појурих на изненађеног Фосарда и, пре но што је могао учинити ма и један покрет, проговорити једну реч, ја сам га везао; био је толико зачуђен да читав сат није могао проговорити ни речи. Кад су унели светлост и кад виде моје нагарављено лице и угљарско одело он се толико био уплашио да мислим да је поверовао да сам ђаво. Кад се прибрао, он се сети оружја, пиштоља и мача, који беху на ноћном столу; погледа на ту страну и изненадно скочи, то је било све

што је могао урадити; смирили смо га одмах и он постаде послушан; задовољио се да гризе своје везе.

Одмах претресосмо његов стан и нађемо грдну количину накита, дијаманата и једну своту од десетак хиљада динара. Док се то вршило Фосард ми повери да испод мермера на креденцу има још десет банкнота од по хиљаду динара. »Узми их, рече ми он, па ћемо их поделити, али, ти задржи теби колико хоћеш«. Ја сам доиста и узео банкноте као што је он желео. Седнемо на фијакер и дођемо у канцеларију г. Ханри-а, где изнесемо ствари нађене код Фосарда; пописаше их понова, и кад дође до последње ствари комесар, који ме је пратио, ради испуњене законске форме, рече: нема ништа више, можемо закључити протокол. — Чекајте, викнем, ево још десет хиљада динара што ми је дао хапсеник«. Изнесем суму на велику жалост Фосардову, који ме погледа погледом, који је значајно: то ти нећу никад опростити.

Фосард је врло рано почео своју злочиначку каријеру. Био је из добре фамилије, био је доста добро васпитан. Његови су родитељи чинили све што је од њих зависило да спрече његову наклоност злочинству. У пркос њиховим саветима он се баца слепо у друштво рђавих људи. Прво је крао предмете мале вредности, али у брзо пошто је окусио од овог опасног заната и стидећи се да га затварају са обичним лоповима, он уђе у род оних допова који се међу собом зову *отмени*. Чувени Виктор Дебо-а и Ноел с Наочарима, који се и данас рачунају међу најчувеније у заводу у Бресту, били су његови другови; они су заједно вршили злочине који су им донели вечиту робију. Ноел, који је због свог музичког талента и у својству професора за пијано, имао приступа у богате куће, узимао је отиске а Фосард је правио кључеве. У тој вештини он је превазишао Жорже-а и све браварске механичаре на свету. Није било препреке коју он није могао савладати; најсложеније браве, најтеже и највештачкије затворе он је врло лако отварао.

Читалац свакако појми шта је могао са таквом способношћу урадити човек, који је поред осталог имао и оно, што је потребно да се уђе у род поштених људи и да се могу обманути. Томе треба додати да је по карактеру био лицемеран и хладан, а имао је храбрости и истрајности. Другови су га сматрали за краља допова, и у ствари међу отменим доповима, тако рећи међу »аристократијом« допова, ја не познајем друге сем Коњарда, званог Понт, графа са Св. Јелене и Жозаса, о којима је било речи у првој књизи ових мемоара, који се могу с њим упоређивати.

Од кад сам ја учинио те је спроведен у казни завод Фосард је много пута покушавао да утекне. Пуштени робијаша, који су га виђали често, уверавали су ме, да је желео слободу само да се мени освети; обећавао је да ће ме убити. Кад би то зависило само од њега сигуран сам да би он и одржао реч, а тим би само дао доказ о својој неустра-

шљивости. Две ствари које ћу изнети даће представу о овом човеку. Једнога дана он је хтео да изврши крађу у једном стану на другом спрату. Његови другови који су чували стражу случајно процусте сопственика, кога без сумње нису познали, и овај уђе. Гурне кључем у браву, отвори, прође кроз собе, дође у свој кабинет и — затекне допова на послу. Хтео га је ухватити; али Фосард бринећи се утекне му, скочи кроз отворен прозор, падне на улицу, неповреди се и ишчезне као муња. — Други пут за време бежања опазе га на крову Бисотра; пуцали су на њега из пушака, али Фосард, кога ништа није могло збунити, продужи да бежи не умањујући нити увећавајући свој корак и дошав на ивицу крова до поља, спуца се. Могао је се разбити сто пута, али се он ни најмање не повреди, а самдрљао је се тако журно да је све одело поцепао.

Тридесета глава.

У време кад је Фосард ухапшен *бригада сигурности* воћ је постојала, и од 1912. године, кад је та бригада и установљена, ја више нисам био тајни агент.

Име Видок беше постало популарно, а први рад који ме је разгласио био је управљен протав главних места у предграђу Куртију, где су се скупљали сумњиви људи. Кад је једнога дана г. Ханри рекао, да има намеру да изврши потеру »код Деноаје-а, у једној крчмици где су се скупљали сумњиви људи свију врста, г. Иврије један од присутних чиновника за одржање реда, примети, да за извршење тога не би био довољан ни цео батаљон. Цео батаљон! Узвикнем ја, а за што не би позвали сву војску? нока мени даду само осам људи па ја одговарам за успех«. Читалац зна још од раније да је г. Иврије по природи пргав човек, и он, поцрвонев сав, рече да ја само причам.

Како му драго тек мој предлог победи и наредише ми да радим. Војна коју сам повео била је управљена противу крадљиваца, одбеглих робијаша и против приличног броја војних бегунаца, који су побегли из колонијских батаљона. Пошто сам узео доста *лисица* пођем са два помоћника, и осам жандарма; дошав код Деноаје-а уђем са помоћницима у салу, наредим музици да стане и она уђута, али одмах поче гунђање, а за тим стадоше одјекивати узвици: на поље! на поље с њим! Није се смело очекивати, требало је предухитрити подстракаче док се нису захуктали и док нису прешли на дело. Одмах у име закона позовем све осим жена да изиђу. Испрва се нико није хтео покорити наредби, али после неколико минута и најупорнији савише шипке и један по један почеше излазити. Тад сам ја стао на врата и сваком, кога сам познао да се тражи, забележим кредом на леђима крст. То је био знак за жандарме, који су били остали на пољу, да их хватају и издвајају редом како су излазили. На тај начин ухваћени су тридесет и два, које повезасмо у ланац и спроведосмо

их у најближу полициску станицу, а одатле у главну полицију.

Моја смелост у овом предузећу направи читаву узбуну међу сумњивим људима који су посоћивали предграђа и у исто време би достављено свима лупежима и осталим неваљалицама да постоји један шпијун који се зове Видок, али најдрскији међу њима обећаваху да ће ме приликом првог сусрета убити. Неки су од њих то и пробали али су претрпели пораз, те су ме после толико разгласили страшним да је то мишљење дуго важило за све људе у мојој бригади; међу њима није више било човека који није важио као Херкул. То је ишло дотле да сам и ја сам, заборављајући на кога се односи, осећао језу, кад сам чуо да људи из народа не познавајући ме лично, говоре у моме присуству о мени или о мојим људима. Сви ми били смо дивови; шумски бауци нису више улевали страха, а Сеиди, они затучани секташи, нису се тако жртвовали за свој позив нити били тако страшни као ми. Мисмо, по казивању простих људи, ломили руке и ноге, ништа нам се није могло отети, били смо свуда. Ја сам био неповредљив; други су говорили да имам оклоп од главе до пете, а то је једно исто за човека који није уживао глас страшљивца.

Бригада сигурности установљена је одмах по мом походу у Куртиј. Имао сам прво четири агента, па шест, десет и дванаест. У 1817. години нисам их имао више, а међутим са овом шаком људи извршио сам од 1. јануара до 31. децембра 762 хапшења и 39 претреса и налазка покрадених ствари.

Од тренутка кад су крађивци сазнали да ћу ја бити шеф полиције сигурности они су се сматрали за изгубљене. Највише их је онеспокојавало то, што су видели да сам се окружио људима који су с њима живели и радили, који су их све познавали. Хапшења која сам извршио у 1813. години нису била тако многобројна али су била довољна да узбуне крађивце. У 1814. и 1815. години, врати се у престоницу мноштво крађиваца Парижана, који су били пуштени са енглеских понтона, где су били на осуди; они ме не беху никада видели, а ја њих још мање и зато су обрађавали, да ће се од мене лако крити, и одмах, у почетку, показаше грдну смелост и способност. Само једне ноћи у предграђу Сен-Жермен извршене су десет крађа са прескакањем и разбијањем; више од шест недеља само се о томе говорило. Г. Ханри био је очан што не може да пронађе неки начин да се те крађе спрече и ако је стално сиромаш радио. Најзад после дугог ноћног рада, један бивши крађивац кога сам ја био ухапсио, прописа ми неке ствари, и за непуна два месеца успео сам извести пред суд једну банду од 22 крађивца, другу од 28, трећу од осамнаест и још неке од дванаест, десет, осам чланова, не рачунајући оне које сам појединачно ухватио и добар број јатака који су повећали број људства у казним заводима. То је баш било у

оно време кад сам овлашћен примио у моју бригаду четири нова агента, које сам узео између крађиваца који су ове дошљаке познавали још пре њиховог одласка

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

И спор између општина о уживању прихода и имања до пресуде изабраног суда, има се расправити на основу § 466 грађ. суд. пост. а не на основу закона о општинама.

Услед сукоба између општина Ж. и Ч. односно уживања прихода са заједничког имања, начелник срески решењем својим од 18. јула 1912. г. Бр. 14367, а на основу чл. 9. и 11. зак. о општинама решио је: да општина Ч. по извршености пом. решења усели своју судницу у зграду зв. „Путару“ и да као јача у праву ужива све приходе у своме привременом атару од разних кирија, а општини Ж. даје се право да код надлежног грађан. суда докажује своје право.

Као разлог у овом решењу наводи се, да су решењем среске власти од 18. априла 1912. г. № 7253 које је извршено постало јер га је Министар Унутр. Дела одобрио — одређене границе атара ових општина у см. чл. 11. зак. о општинама, па према томе да обе општине имају права уживања прихода од имања у привремено одређеном атару до окончања деобе изабраним судом. У колико се тиче зграде „Путаре“ и за њу се вели да је у реону општине Ч.

Против овог решења пуномоћник општине Ж. изјавио је жалбу и предао је начелству окружном.

Ову жалбу начелство је са свима актима упутило Државном Савету као надлежном на основу чл. 170 зак. о општинама.

Државни Савет нашао је, да питања расправљена жалбеним решењем потичу из одредаба чл. 9. зак. о општинама, који предвиђа како се има поступити кад се два или више села или општина раздвајају, а не могу да се погоде у одређеном року о дотадашњој заједничкој имовини, и наређује да се ствар преда на решавање изабраном суду.

Ну, како се из аката види, да се у овоме случају до коначног састава и рада изабраног суда није у одређеном року могло доћи, то је доиста постала потреба да се у приватно-правном погледу претходно утврди која је страна јача у праву, као и то ко ће уживати досадашње заједничке приходе пређашње неподељене општине Ж. коју су до одвајања састављала села Ж. и Ч. Али полицијска власт о праву уживања прихода и имања до пресуде изабраног суда није могла решавати на основу чл. 9. зак. о општинама, у толико мање што је питање о привременом атару обе општине, као засебно, већ уредно расправљено по чл. 11. зак. о општинама ранијим реше-

њем Министра Унутр. Дела које је извршено и коначно.

Полицијска власт није могла, дакле, радити у овом случају, као надзорна општинска власт, да би њено решење по трећем одељку чл. 170. закона општинама подлежало, путем жалбе, надлежности Државног Савета. Она је то питање имала да реши на основу § 466. грађ. суд. поступка, а таква решења полицијске власти, подлеже расматрању виших полицијских власти т.ј. окружног начелства односно Министра Унутр. Дела, које би власти поред главног предмета имале да цене и то: да ли је непосредна полицијска власт, у лицу среског начелника, а затим његовог заступника среског писара, могла доносити о истом овом предмету два супротна решења, која једно друго потиру, као што је овде случај.

Са тих разлога, а на основу трећег одељка чл. 170. зак. о општинама и чл. 25. свога пословника, Државни Савет донео је одлуку: да се у оцену ове жалбе, као ненадлежан, не може упуштати, већ да се жалба и акти нерасмотрени врате окр. начелству на даљи закони поступак пошто је оно погрешило што је ову благовремено поднесену жалбу спровело Државном Савету у место да ју је само узело у оцену и решење.

Одлука од 6. октобра 1912. год. Бр. 7190.

К. И. Б.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Нестор Вилмар, из Брисла, бив. директор безименог друштва за грађење железница, стављен је под истрагу и у притвор због фал-

Нестор Вилмар

сификата и преваре. Из Брисла је побегло 11. тек. м-ца (п. н. к.). Стар је 50 год., висок 1 м. 70, врло добро развијен, косе и бр-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

кова кестењаво-затворених, очију угаситосивих, усана дебелих; по врату има више белега.

Акт Управе Града Београда Бр. 37796.

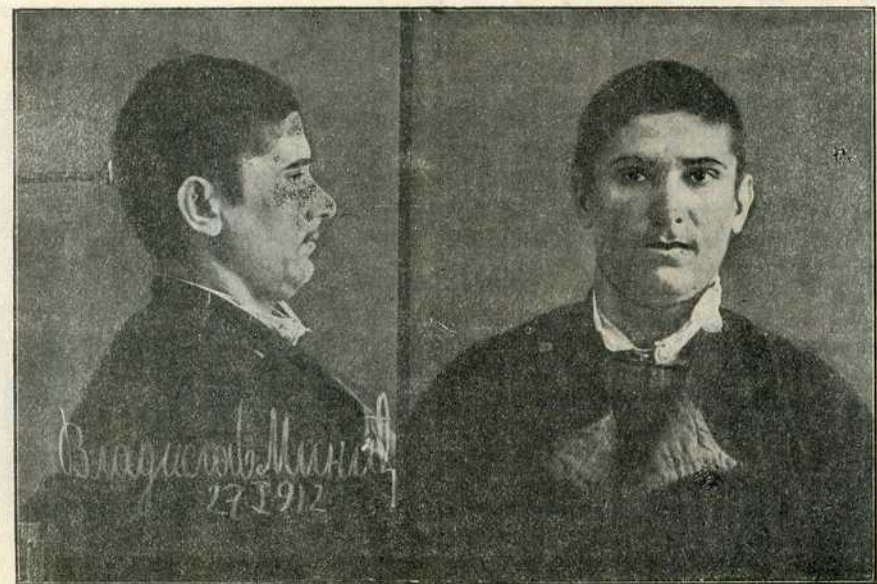
Ђорђе Давидовић, из Винче, среза врачарског и **Владислав Минић**, из Лисовића, среза космајског, обојица осуђеници Пожаревачког Казненог Завода, побегли су из Љубичева 10. овог м-ца.

Ђорђе има 24. год., висок је 1 м. 70, очију угасито-жутих, косе црне; од особених знакова има: а). белегу од посекотине, у облику праве линије, правца косог, величина 1.5 см. на првом зглобу левог напца, страни

постеријорној; б). белегу од посекотине, у облику криве линије, величине 1.5 см. на другом зглобу десног кажипрета, страни постеријорној, и в). белегу од чира, неправилног облика, величине 2.5 см., за 4 см. у десно од десног угла уста.

Владислав је стар 18 год., висок 1 м. 62, очију угаситих, косе црне; од особених знакова има: а). белегу од посекотине, у облику

праве линије, величине 1.5 см. на I и II фаланзи левог кажипрета; б). белегу од посекотине, у облику криве линије, величине 1.5 см. на другој фаланзи средњег прста, страни по-

стеријорној, и в). на средини левог образа младеж у величини пшеничног зрна.

Депеша Управе Пожаревачког Казненог Завода Бр. 3843.

Јанко Докић, из Осанице, одговара за крађу стоке. Стар је 36 год., средњег раста, смеђ, бркова малих и смеђих.

Депеша Начелника Среза Вољевачког Бр. 13546.

Тихомир Гавриловић, хлебарски радник, родом из Соколове у срезу космајском, одговара за крађу. Стар је 26 год., сувољав, погурен, средњег раста, црномањаст.

Акт Кварту Врачарског Бр. 14691.

Даринка Радовановић, служавка, родом из Беранића у Аустро-Угарској, одговара за крађу. Лични опис није јављен.

Акт Кварту Савамалског Бр. 9908.

Недељко Томић, из Дрлача, побегао је од свог газде Богосава Спасенића, опанчара, из Ваљева, и том приликом украо му и однео ове ствари: један копоран, једне панталоне,

два шила и два пара нових опанака. Недељко је стар око 15 год.

Депеша Начелства Окр. Ваљевског Бр. 12081.

УХВАЋЕН

Владимир Јовановић, из Бачијевца, чију смо потерницу изнели у 35 броју листа од ове год. ухваћен је.

Депеша Начелника Среза Добричког Бр. 19946.

КРАЂА СТОКЕ

Спасоју Благојевићу, кафеџији, из Крагујевца, украден је коњ длаке вроне, добро урањен, висок 150 см., са жигом «О» на врату.

Депеша Начелства Округа Крагујевачког Бр. 19905.

Миленку Марићану, из Кучева, украден је коњ длаке прпе, матор 1 1/2 год., без роваша.

Депеша Начелника Ср. Звишког Бр. 13427.

МАНГУП СТОКА

При главној војној станици у Крагујевцу налази се једна мангуи кобила, длаке алатасте, лисаста, у обе задње ноге путаста, матора 5 год., са жигом „В“.

Акт Начелства Округа Крагујевачког Бр. 19953.

У општини Вел. Кришљанској налази се једна мангуи кобила, длаке црно-доратасте, цветаста, брњаста, на леђима има белегу од седла, матора 12 год., са жигом „Т“ положено.

Депеша Начелника Среза Јасеничког Округа Смедеревског Бр. 17080.

У атару општине Загорачке налази се једна мангуи кобила, матора 5—6 год., длаке зеленкасте, са жигом „I. VII. шук“.

Депеша Начелника Среза Јасеничког Округа Крагујевачког Бр. 22995.

НАЂЕН ЛЕШ

7. овог м-ца извађен је из Дунава, код Смедерева, један човечји леш, висок 174 см., плав, стар 45—50 год, бркова малих и просидих, по темену ћелав, у сако оделу затворене боје са штрафтама. На нађеном лешу налазе се ови особени знаци: а) на челу, више десне обрве, усправан ожиљак, величине 4/2 см; б) на десној слепоочници угнут ожиљак, величине зрна од грашка, и в) на дебелом месу белега од операције, величине 5/2 см., узачлована лекарским завојем и фластером. На лешу нема никаквих трагова од повреда.

Депеша Начелства Округа Смедеревског Бр. 10017.